

## ❖ פרשת וישלח ❖

### עליות:

כהן - עד "למצוא חן בעיניך" (לכו).

לוי - עד "הנשאר לפליטה" (לכט).

ישראל - עד "אשר לא יספר מרוב" (לכג).

רביעי - עד "כי אם ברכתני" (לכז).

חמישי - עד "ויברך אותו שם" (לכו).

ששי - עד "אלהים את עבדך" (לגה).

מוסיפים - 1) עד "חן בעיני אדוני" (לגח).

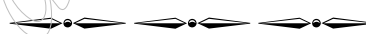
2) עד "שם המקום סוכות" (לגז).

3) עד "אל אלהי ישראל" (לגכ).

4) עד "בדרך אשר הלכתי" (להג).

סמוך - עד "מחלציק יצאו" (לויא).

מפטיר - מתחיל "ואלה שמות" (לומ).



דקדוקי הקריאה:

לכ-יא: קטנתי: גריש.

לכ-טז: ועירם: אות ע' בשוא נח.

לכ-יח: יפגשך: אות ג' דגושה, וקמץ רחב.

לכ-כו: אשלחך: מעמיד רק באות ל'.

לג-ה: לך: ל' דגושה.

לג-י: אל-נא: בקדמא מפסיק. אם-נא: בקדמא המתחבר עם תיבת מצאתי<sup>1</sup>.

לג-יד: לאטי: יזהר לבטאות את הט' כמשפט שלא לשנות משמעות המילה.

לד-כא: נקח: מעמיד בנ', מלעיל.

לד-כט: שבו: מלרע (והוא לשון שביה, ואם אמר מלעיל משנה את המשמעות כי הוא לשון חזרה).

לד-לא: הכזונה: מעמיד באות ה'.

לה-ב: בתוככם: כ' בשוא.

לה-יד: ויצב: מלרע (וכן בפסוק כ'). ויצק: צ' רפויה.

לה-כ: קברת: מעמיד באות ב', מלעיל.

לה-כב: ויהי: רביע. בשכן: שופר מהופך. ישראל: קדמא. בארץ: שופר הולך. ההיא: זקף קטון. ראובן: זקף קטון. וישכב: קדמא. בלהה: קדמא. אביו: זקף קטון. ואין קוראים פסוק זה פעמיים.

לו-כג: עלון: אין מעמיד באות ע', והשוא נח.

לו-מ: עלוה: אין מעמיד באות ע', והשוא נח.



<sup>1</sup> הקדמא הראשון הוא באות האחרונה שבתובה והוא טעם מפסיק (ונקרא בספרי המדקדקים "פשטא" ע"ש שהוא פושט את הקריאה ומפסיקה), והקדמא השני מופיע באות שלפני סוף התיבה (ויש דפוסים שהדפיסו בטעות גם קדמא זה בסוף התיבה), והוא טעם משרת המסמך את התיבה לתיבה שלאחריה כאילו יש מקף. עיין מה שכתבנו בזה בפרשת בראשית ב'י"ד.